

**OSNOVNA ŠKOLA
ANTUNA GUSTAVA MATOŠA
ČAČINCI**

**PROTOKOL
O POSTUPANJU U SLUČAJU SEKSUALNOG NASILJA**

Čačinci, prosinac 2023.

Uvod

Seksualno nasilje jedan je od prevladavajućih oblika rodno uvjetovanog nasilja i predstavlja jedan od najtežih oblika pojavnosti nasilja i diskriminacije žena. Nasilje nad ženama, uključujući i nasilje u obitelji, najteži je oblik kršenja ljudskih prava žena, koji ujedno onemogućava postizanje pune ravnopravnosti spolova i održava postojeće odnose nejednakosti. Ono pogađa između jedne petine i jedne četvrtine svih žena. Bilo koja osoba može doživjeti seksualno nasilje, bez obzira na spol i dob, no ono neproporcionalno više pogađa djevojčice, djevojke i žene. S druge strane, većina počinitelja seksualnog nasilja su muškarci. U temelju seksualnog nasilja nalazi se neravnopravnost žena i muškaraca, negativni stavovi prema ženama, diskriminacija, seksizam i mizoginija. To je ključni razlog zašto je seksualno nasilje okruženo tolikom količinom predrasuda i stereotipa, od kojih je većina usmjerena na prebacivanje odgovornosti s počinitelja na žrtvu, kao i na umanjivanje značaja i posljedica proživljenog nasilja. Seksualno nasilje je iznimno važan društveni problem, zbog dva ključna razloga: njegove rasprostranjenosti i neprepoznavanja (neprijavlivanja). Prema podacima Vijeća Europe (2003.) jedno od petero djece će do 18. godine života doživjeti neki oblik seksualnog nasilja. S obzirom na sustavan porast slučajeva elektroničkog seksualnog nasilja, smatra se da je ta procjena vrlo konzervativna. U odrasloj dobi će jedna od pet žena i jedan od sedamdeset jednog muškarca doživjeti pokušaj silovanja ili silovanje tijekom života.

Istovremeno, seksualno nasilje se iznimno rijetko prijavljuje i smatra se jednim od najtežih kaznenih djela s najvećom proporcijom tamnih brojki. Većina žrtava seksualnog nasilja nikad ne prijavi preživljeno nasilje, niti neposredno, niti s odgodom. Istraživanje u Hrvatskoj pokazuje da 95% žena nije prijavilo pokušaj silovanja i/ili silovanje (Mamula, 2006).

U smislu Protokola o postupanju u slučaju seksualnog nasilja (dalje: Protokol), seksualnim nasiljem smatra se čin moći i kontrole, iskazan na seksualan način, koji je neželjen, za koji nije dan pristanak ili nije dan slobodno i svjesno. Čin može biti vizualan, verbalan i/ili fizički, koji je osoba doživjela (tijekom ili kasnije) kao prijetnju, poniženje, povredu i/ili napad. Može, a ne mora, uključivati prijetnju, prinudu i/ili prisilu (Mamula i Popadić, 2018.).

Svjetska zdravstvena organizacija (Svjetska zdravstvena organizacija, 2003.) seksualno zlostavljanje djece definira kao uključivanje djeteta u seksualnu aktivnost koju ono u potpunosti ne razumije, za koju ne može dati pristanak ili za koju dijete nije razvojno pripremljeno, te koja predstavlja kršenje zakona ili društvenih tabua. Seksualno zlostavljanje djeteta može počiniti odrasla osoba ili drugo dijete (djeca), koje zbog svoje dobi ili stupnja razvoja ima odgovornost za dijete, povjerenje djeteta ili moć nad djetetom. Seksualno nasilje uočljivo je u širokom kontinuumu ponašanja, od kojih neka uključuju fizički kontakt (npr. neželjeno dodirivanje tijela, dodirivanje intimnih dijelova tijela, prisilna penetracija), a neka se ostvaruju bez fizičkog kontakta (npr. izlaganje djece pornografskim materijalima, seksualni komentari, opaske i ponude, seksualno nasilje posredstvom suvremenih tehnologija).

Oblici seksualnog nasilja mogu se navoditi prema različitim klasifikacijama i kriterijima. Pravne klasifikacije određene su zakonskim odredbama i razlikuju se od države do države. Druga najčešća klasifikacija odnosi se na definiranje oblika za potrebe stručnjaka/inja nepravni područja (npr. zaštita mentalnog zdravlja, odgojno-obrazovni sustav), kao i za širu javnost, koja je razumljivija i sveobuhvatnija.

Zaštita od seksualnog (spolnog) uznemiravanja regulirana je Zakonom o radu, Zakonom o ravnopravnosti spolova, Zakonom o suzbijanju diskriminacije i Kaznenim zakonom. Ukoliko u obzir uzmemo da Zakon o suzbijanju diskriminacije spolno uznemiravanje definira kao „svako verbalno, neverbalno ili tjelesno neželjeno ponašanje spolne naravi koje ima za cilj, ili stvarno predstavlja povredu dostojanstva osobe, a posebice ako stvara zastrašujuće, neprijateljsko, ponižavajuće, omalovažavajuće, ili uvredljivo okruženje“, posebno je važno naglasiti kako je pretpostavka za ostvarenje ove prijestupne radnje kumulativno ispunjenje svih uvjeta koji su navedeni.

- U okviru Kaznenog zakona kaznena djela seksualnog nasilja propisana su u okviru više glava. U Glavi XVI. Kaznenog zakona Kaznena djela protiv spolne slobode navedeno je pet kaznenih djela:
  - članak 153. Silovanje
  - članak 154. Teška kaznena djela protiv spolne slobode
  - članak 155. Bludne radnje
  - članak 156. Spolno uznemiravanje
  - članak 157. Prostitucija.

U Glavi XVII. propisana su Kaznena djela spolnog zlostavljanja i iskorištavanja djece koja uključuju devet kaznenih djela:

- članak 158. Spolna zlorporaba djeteta mlađeg od petnaest godina
- članak 159. Spolna zlorporaba djeteta starijeg od petnaest godina
- članak 160. Zadovoljenje pohote pred djetetom mlađim od 15 godina
- članak 161. Mamljenje djece za zadovoljenje spolnih potreba
- članak 162. Podvođenje djeteta
- članak 163. Iskorištavanje djece za pornografiju
- članak 164. Iskorištavanje djece za pornografske predstave
- članak 165. Upoznavanje djece s pornografijom
- članak 166. Teška kaznena djela spolnog zlostavljanja i iskorištavanja djeteta.

Treba napomenuti da je dobna granica pristanka na spolne aktivnosti (spolni odnošaj i s njim izjednačene spolne radnje) u Republici Hrvatskoj 15. godina života.

Osim ove dvije navedene glave Kaznenog zakona, u Glavi XIV. Kaznena djela protiv privatnosti navedeno je kazneno djelo Zlorporabe snimki spolno eksplicitnog sadržaja (članak 144.a). Kazneno djelo Sakaćenje ženskih spolnih organa (članak 116.) propisano je u Glavi X. Kaznena djela protiv života i tijela, a kazneno djelo Trgovanje ljudima (članak 106.) u Glavi IX. Kaznena djela protiv čovječnosti i ljudskog dostojanstva.

Iako se najčešće ne prepoznaju kao kaznena djela koja se odnose na seksualno nasilje, važno je navesti i ona kaznena djela koja se često vežu uz tu problematiku kao što su članak 169. Prisila na sklapanje braka i članak 170. Omogućavanje izvanbračnog života s djetetom, koja se nalaze u Glavi XVIII. Kaznena djela protiv braka, obitelji i djece.

Klasifikacije koje pomažu razumijevanju oblika seksualnog nasilja najčešće uključuju sljedeće četiri osnovne kategorije (Svjetska zdravstvena organizacija, 2002.; Agencija UN-a za zaštitu izbjeglica, 2020.):

Seksualno (spolno) uznemiravanje – odnosi se na neželjena seksualna ponašanja, koja ne uključuju nužno fizički dodir, a koja osobu dovode u neugodan i ponižavajući položaj i/ili izazivaju osjećaj srama. Uključuje različita ponašanja, verbalna, neverbalna i/ili fizička, u rasponu od neželjenih seksualnih komentara, opaski o tijelu, izgledu i seksualnosti, preko neželjenih prijedloga seksualne prirode i neprikladne seksualne pažnje, do neželjenih fizičkih dodira (isključeni dodiri po intimnim dijelovima tijela).

Seksualno zlostavljanje – odnosi se na neželjena seksualna ponašanja, za koja osoba nije dala pristanak, a uključuje različite oblike seksualnog zlostavljanja i iskorištavanja, uključujući i ponašanja utemeljena na zlouporabi ranjivog položaja, povjerenja, razlike u moći. Primjeri takvih oblika seksualnog nasilja su dodirivanje po intimnim dijelovima tijela, upoznavanje djece s pornografijom, zlouporaba snimki spolno eksplicitnog sadržaja, prisiljavanje žrtve da gleda dok počinitelj masturbira.

Silovanje – odnosi se na vaginalnu, analnu i/ili oralnu penetraciju žrtve penisom, drugim dijelovima tijela i/ili objektima. S obzirom na počinitelja možemo razlikovati silovanje kao sastavni dio nasilja u obitelji (silovanje u braku, seksualno nasilje nad djecom), silovanje u vezama/“na spoju“, silovanje od strane nepoznate osobe, grupno silovanje, silovanje u oružanim sukobima i ratu.

Ostali oblici – odnose se na različite oblike seksualnog nasilja kao što su prisilni dječji brakovi, prisilan pobačaj i/ili prisilna trudnoća, trgovanje ženama i djevojčicama radi prisilne prostitucije i/ili pornografije, te sustavno seksualno nasilje u oružanim konfliktima. Osim navedenih oblika u seksualno nasilje se ubrajaju i tradicionalne štetne prakse (poput sakaćenja ženskih spolnih organa) i kazne za rodnu transgresiju.

Poslodavci koji u obavljanju svoje djelatnosti organiziraju i provode aktivnosti koje podrazumijevaju redovite kontakte s djecom, dužni su, uz suglasnost osobe za koju se podatci traže, od Ministarstva pravosuđa i uprave zatražiti izdavanje posebnog uvjerenja o podacima iz kaznene evidencije, radi provjere jesu li te osobe pravomoćno osuđene za počinjenje nekog od kaznenih djela iz članka 13. stavku 4. Zakona o pravnim posljedicama osude, kaznenoj evidenciji i rehabilitaciji.

U cilju posebne zaštite djece i maloljetnika, Zakonom o radu, kao općem propisu kojim se u Republici Hrvatskoj uređuju radni odnosi, propisana je dužnost u odnosu na sve poslodavce, kako za vrijeme zasnivanja radnog odnosa, tako i za cijelo vrijeme trajanja toga odnosa, da vode računa o tome da kod osobe koja je u redovitom kontaktu s djetetom i maloljetnikom ne postoji neka od Zakonom propisanih zapreka, odnosno da takvoj osobi onemogućiti kontakt s djetetom ili maloljetnikom.

Poslodavac koji zapošljava maloljetnika ili provodi učenje temeljeno na radu, povremeni rad redovitog učenika prema posebnom propisu, odnosno koji je organizator aktivnosti u kojima sudjeluju djeca i maloljetnici dužan je za osobu koja je u redovitom kontaktu s djetetom i maloljetnikom pribaviti odgovarajuće uvjerenje iz kaznene evidencije koje izdaje Ministarstvo pravosuđa i uprave te uvjerenja da se ne vodi kazneni postupak koje izdaju općinski sudovi.

Tijela javne vlasti, ustanove u postupcima zaštite prava i interesa djece, kao i u postupcima povjeravanja određenih poslova i zadataka u radu s djecom kojima obveza provjere prethodne osuđivanosti za određena kaznena djela proizlazi iz odredbi posebnih zakona (npr. Zakon o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, Zakon o socijalnoj skrbi, Zakon o predškolskom odgoju i obrazovanju, Zakon o sportu, Zakon o udomiteljstvu i dr.) posebno uvjerenje mogu zatražiti bez suglasnosti osobe za koju se traže putem obrasca III. a propisanog Pravilnikom o kaznenoj evidenciji (Narodne novine, broj 37/2021 i 39/2021).

Protokol postupanja u slučaju seksualnog nasilja u OŠ Antuna Gustava Matoša

Obveze Škole

Škola je dužna senzibilizirati i educirati svoje djelatnice i djelatnike o seksualnom nasilju koje doživljavaju djeca te poduzeti odgovarajuće mjere radi otkrivanja i prijavljivanja djela seksualnog nasilja relevantnim institucijama, upućivanja žrtava službama koje pružaju pomoć i podršku te sukladno internim aktima poduzeti mjere prema počinitelju, ukoliko se radi o djelatniku/ci Škole. Svaki subjekt koji radi s djecom treba imati uspostavljene standarde i mehanizme njihove zaštite, izraditi sigurnosno zaštitne i provoditi preventivne programe kako bi se doprinijelo sigurnosti djece i definirale uloge pojedinih djelatnika u njihovom provođenju.

Škola je dužna provjeriti postoje li zapreke za rad u smislu odredbi Zakona o radu (članak 134.), odnosno pribaviti odgovarajuće uvjerenje iz kaznene evidencije te uvjerenje da se protiv osobe ne vodi kazneni postupak za neko od kaznenih djela koje predstavlja zapreku za rad.

Protokol postupanja u slučaju seksualnog nasilja nad djetetom

1. odmah poduzeti sve mjere da se zaustavi i prekine aktualno nasilno ponašanje prema djetetu;
2. na smiren način saslušati dijete žrtvu nasilja, po mogućnosti od strane stručne osobe – pedagoga, u slučaju trenutne nedostupnosti pedagoga – razrednika ili ravnatelja Škole, te pružiti pomoć i potporu djetetu;
3. voditi računa da se razgovor s djetetom vodi u uvjetima i na način prilagođen djetetu, da se dijete ne ispituje i da mu se ne postavljaju sugestivna pitanja, već na smiren način dopustiti djetetu da samostalno opiše događaj na način i u opsegu kako to samo želi;

4. obveza je osobe koja vodi razgovor upoznati dijete, na djetetu razumljiv način, s daljnjim postupanjem, osobito o tome da je dužna prijaviti nasilje nadležnim tijelima i o daljnjim očekivanim procedurama;
5. Škola vodi računa da se dijete o događaju ne izjašnjava više puta (po mogućnosti ograničiti razgovor na jedan);
6. odmah po primanju informacije iz koje proizlazi sumnja da je dijete doživjelo seksualno nasilje, ravnatelj Škole, odnosno svaka druga osoba koja ima bilo kakvih saznanja o počinjenom seksualnom nasilju prema djetetu bez odgode prijavljuje sumnju o postojanju kaznenoga ili prekršajnog djela policiji ili državnom odvjetniku te Hrvatskom zavodu za socijalni rad. Ukoliko je počinitelj djelatnik/ca Škole, uz prethodno navedeno, poduzima mjere sukladno disciplinskoj odgovornosti počinitelja;
7. poduzeti žurne mjere za sigurnost i zaštitu djeteta i obavijestiti roditelje/skrbnika/osobu kojoj je povjerena skrb o djetetu, odnosno Hrvatski zavod za socijalni rad ako postoji sumnja da se nasilje dogodilo u obitelji;
8. ukoliko je djetetu potrebna žurna liječnička intervencija ili pregled odmah pozvati službu hitne medicinske pomoći ili na najbrži mogući način, koji ne šteti zdravlju djeteta, otpratiti ili osigurati pratnju djeteta od strane stručne osobe liječniku/ci te sačekati liječničku preporuku o daljnjem postupanju;
9. u slučaju ako su roditelji/skrbnici nedostupni, ne žele se odazvati ili postoji sumnja na zlostavljanje od strane istih, u suradnji s policijom obavijestiti Hrvatski zavod za socijalni rad kako bi se osigurala prisutnost stručnog radnika/ce Hrvatskog zavoda za socijalni rad pri razgovoru policijskog službenika s djetetom, odnosno ukoliko se ista ne može osigurati, prisutnost stručnog suradnika/ce Škole - pedagoga;
10. dijete žrtvu i osobe koje skrbe o djetetu upoznati o mogućnostima izvaninstitucionalne ili institucionalne pomoći i potpore djetetu;
11. poduzeti mjere za zaštitu privatnosti djeteta žrtve;
12. ako je počinitelj seksualnog nasilja djelatnik/ca Škole, ravnatelj/ica Škole dužan/na je poduzeti mjere zaštite djeteta žrtve i druge djece od kontakta s počiniteljem, preispitivanje radno-pravne i etičke odgovornosti počinitelja te ukoliko se utvrdi odgovornost, odrediti disciplinsku kaznu;
13. u slučaju vršnjačkog seksualnog nasilja dodatno:
  - od strane stručne službe Škole - pedagoga i razrednika, obaviti razgovor s djetetom koje je počinilo nasilje, ukazati djetetu na neprihvatljivost i štetnost takvog ponašanja. Tijekom razgovora posebno obratiti pozornost iznosi li dijete neke okolnosti koje bi ukazivale da je dijete žrtva zanemarivanja ili zlostavljanja u svojoj obitelji ili izvan nje, u kojem slučaju će se odmah izvijestiti Hrvatski zavod za socijalni rad,

- pozvati roditelje/skrbnike ili druge osobe koje skrbe o djetetu koje je počinilo nasilje, upoznati ih s događajem, kao i s neprihvatljivošću i štetnošću takvog ponašanja, savjetovati ih s ciljem promjene takvog ponašanja djeteta, te ih pozvati na uključivanje u savjetovanje ili stručnu pomoć,

- dijete na njemu razumljiv i prilagođen način i osobe koje skrbe o djetetu obavijestiti o obvezi prijave nadležnom područnom uredu Hrvatskog zavoda za socijalni rad, policiji ili nadležnom državnom odvjetništvu te očekivanim procedurama,

- poduzeti mjere za zaštitu privatnosti djece,

- poduzeti mjere za sustavnu i kontinuiranu prevenciju nasilja;

14. u slučaju nasilnog postupanja koje je izazvalo ili može izazvati visoku razinu uznemirenosti i stresa kod druge djece Škola će zatražiti odgovarajuću stručnu psihološku ili socijalno/ pedagoško/ psihološku pomoć;

15. o svim poduzetim aktivnostima i mjerama radi zaštite djece te svojim opažanjima djelatnici Škole dužni su voditi službene bilješke koje predaju ravnatelju/ici Škole, a na zahtjev dostaviti i drugim nadležnim tijelima (policija, državno odvjetništvo sud, Hrvatski zavod za socijalni rad);

16. o postupanju povodom prijave sumnje na seksualno nasilje nad djetetom Škola je dužna najkasnije u roku od 7 dana, obavijestiti:

a) nadležno ministarstvo (u slučaju nasilja u odgojno-obrazovnim ustanovama putem web obrasca za prijavu nasilnog ponašanja koji je dostupan na mrežnim stranicama Ministarstvo znanosti i obrazovanja)

b) pravobraniteljicu za djecu

c) pravobraniteljicu za osobe s invaliditetom ukoliko dijete ima teškoće u razvoju (U obavijesti je, između, ostalog potrebno opisati koje teškoće ima dijete. Ukoliko dijete nema teškoće, Pravobraniteljica za osobe s invaliditetom nije potrebno obavještavati.)

d) nadležnog liječnika/cu školske i adolescentne medicine i nadležnog liječnika primarne zdravstvene zaštite (liječnik opće medicine/pedijatar).

Završne odredbe

1. Svaki djelatnik/ica Škole dužan je postupati u skladu s ovim Protokolom.

2. Protokol je izrađen temeljem važećih zakonskih propisa te će se, u slučaju izmjena i dopuna zakona koji su relevantni za Protokol, pokrenuti postupak usklađivanja Protokola.

3. Po donošenju ovog Protokola zadužuje se ravnatelj Škole upoznati sve djelatnike škole o njegovu donošenju, osigurati njegovu dostupnost te poduzeti potrebne mjere radi njegove dosljedne primjene.

4. Ovaj Protokol stupa na snagu nakon donošenja na sjednici Školskog odbora 28. 12. 2023. i objavljivanja na Oglasnoj ploči Škole.

KLASA: 011-03/23-02/04

URBROJ: 2189-29-23-01